

καταλάβης, άποκρίθηκε ό γέρος. "Ίσως όμως από οικονομία, δέν έβαλε τ' όνομά της στο τηλεγράφημα που έλαβες κ' εσύ, παρεξηγώντας το, νόμισες πως τά τίναξα εγώ... "Έτσι δέν είνε, γιάνε μου ;... Τά λόγια του γέρου ήσαν ειρωνικά.

Ο γιός Καρνού δέν έβγαλε μιλά. Έγγενε στην γυναίκα του να τόν άκολουθήσει και πήγχε στο νεκρό δωμάτιο.

Σ' ένα φέρετρό μπροστά κοιτόταν ξαλωμένος ό μάρτυρας του Καρνού —άδελφός του πατέρα του— ενώ τριγύρω του άρκετές μοιρολογίστρες τού χωριού μιζόκλαιγαν κ' έφελαν σιγαλά διάφορα νεκρώσια τροπάρια.

Μά ήσαν κ' άλλοι χωριανοί, συγγενείς και γνωστοί, στο δωμάτιο αυτό, καθισμένοι όλόγυρα σε καρέζες, άραδιασμένες στους τέσσερες τοίχους. Άνάμεσά τους κώθησαν και κήθησαν κ' οί μουσαμρέοι άπ' τó Γκρουά.

Λίγες στιγμές δουδαμάρας πέρασαν. Κι ύστερα άρχισαν όλοι τους την φιλοκουβέντα. Κάποιος άπ' τó Σαιν Ζωρζ έλεγε :

— Καλός άνδρας πού ό μακαρίτης, Θεός σωφροστόν ! Μεριμηγχιού κακό δέν έκανε ποτέ του. Ή έρημη ή κόρη του πως θά προφύγει τά γενήματα μονάχη της ;

— Μιμί. Όλοι μας θά βοηθήσουμε μετά χαράς, μά και τά δικά μας τά χωράφια ζητάνε θαστικά δρεπάνι. Πού να πρωτολάμε ;

"Ένας άλλος γύρισε κ' έλεγε στο γιό Καρνού :

— Πώς είνε, κουμπάρε, τά δικά σας τά σαράτ' και κάτω στο Γκρουά ;

Δέν πρόλαβε όμως ν' άπαντήσει ό Καρνού, γιατί πετάχτηκε έξωφρα η γυναίκα του και φώναξε :

— Κακά ψυχρά κ' άνάτοδα ! Βάλε και τó σημερινό κ' αύριανό χασομέρι μας, γιά νάμην καλά στο νόημα. Γ' άποφασισαμε να φύθουμε δω πέρα, γιατί νομίζαμε πως πέθανε ό πατέρας τού Καρνού. Είδες κατοτυχία !...

Ο πεθερός της πούθετε πλάι της, την άκουσε και στραβομουτσούνιασε.

— Έτσι πού λές, συνέχισε με μοθηρία ή γυναίκα τού Καρνού. Νομίσαμε πως μας άφησε χρόνους ό γέρος κ' έλλισαμε κ' έμεις πως κάτι θάταψτε στο μερδικό μας....

Ο γέρο Καρνού άφρισε, άκούγοντας τά λόγια αυτά. Είδες εκεί ξεγοισσιά !... Και ξεχνώντας και λύπες και πεθαμένους, ούρλιαζε σαν θηρίο πού τó άγριεύουν και τó έρεθίζουν :

— Πώς είπες λέει ; Έλιπες πως... Έλιπες πως θά με βρήτε έμένα πεθαμένο... Έ... Άμ' έννοια σας, χαμένα κορμά κ' οί δύο σας. Δέν πεθαίνω εύκολά εγώ.... Είμαι εφάρπιφος εγώ....

Και να μην ήμουν, θά γινόμουν, κληρής τού διαβόλου, άρκει να μη μπορέσετε να με κληρονομήσετε, κοράκια... Όρος πέντε φάσκελα στά μούτρα σας ! Μορξ παιδιά να σου πετύχη !.... Τήν όργή του τη διαδέχτηκε ένα δυνατό γεροντικό παράπονο.

Κι' ό δυστυχημένος γέρος, κλαίγοντας πιά με μαυρό δάκρυ για την άπνοια τού γιου του και της νύφης του, γύρισε κατά τόν πεθαμένο άδερφό του, σταυροκοπήθηκε μιά—δύο φορές με τó ψημμένο, κοκκαλιάρικο, μά γερό ακόμα χέρι του, δρασκέλισε τó κωτόφι της έξώπορτας και βγήκε έξω.

Η νύφη δέν σηκωσε μάτι να τόν ιδή. Άφροισμένη κ' αυτή άπ' τόν χωριατίκο θυμό της, άρπαξε τόν σαστισμένο άντρα της άπ' τó μανιά και τόν τράβηξε έξω.

— Πάμε, άντρα, να φύγουμε. Δέν έχουμε δουλειά εδώ πού άλλος πεθαίνει κ' άλλος άνασταίνεται. Ήρθαμε γιά την κληρονομιά βέβαια. Δέν θ' άφήσουμε να μάς τή φάνε τά κοράκια. Θά εθή μέρα πού θά φορήσει κ' ό γέρος, πού θά πάει ; Όλοι φορούν σ' αυτόν τόν παλιόκοσμο....

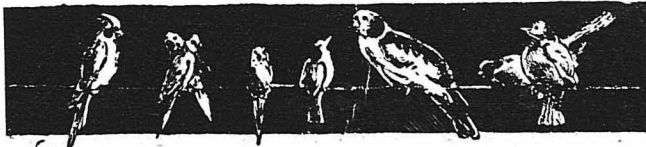
Μπήκαν στο κάρο χωρίς να χαρητήσουν κανένα και χάθηκαν στο βάθος τού κάμπου πού βασιλεύε όλόγυρος ό ήλιος....

ΤΑ ΔΑΜΙΧΥΤΑ

Ο ΠΙΟ ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Ο Ροσσίνι ήταν ό πιο τεμπέλης άπ' όλους τούς συναδέλφους του μουσικούς κ' ίσως... ό πιο τεμπέλης άπ' όλους τούς ανθρώπους τού αϊώνος του, όπως έλεγαν οί ίδιοι οί φίλοι του.

Τά περισσότερα έργα του έβνε κυριολεκτικώς γραμμένα στο γόνατο, επειδή τά έγραφε... Ξαλωμένος στο κρεβάτι του, στο όποιο πέρασε και τó περισσότερο μέρος της ζωής του.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΟΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Ο έρωτας είνε ένα άλλοζοτο κινήρι, στο όποιο ό κινήγος πρέπει να προσπαθή να κινήγεται από τó θήραμά του.

— Η γυναίκα καρδιά δέν υποφέρει τó κενόν. Έπιθυμεί ναύα πάντοτε γεμάτη με κάτι, έστω και με άνοησίες !

— Ένα εάθωος ψευματάκι άρκει πολλές φορές γιά να καταστρέψη γιά πάντα την πίστι έκείνης, πού σε μερικές καρδιές άποτελεί τή βάση της άγάτης.

— Όταν ό έρωτας είνε άληθινός, ή καρδιά είνε πολύ φίλαρη.

— Υπόρχει ένα άποτελεσματικότατο φάρμακο, γιά να θεραπευθή γρήγορα μιά καρδιά από τόν έρωτα : Ένας άλλος έρωτας.

— Υπόρχουν γυναίκες, ή όποιες άγαπών έκείνους που τις περιφρονούν.

— Η έρωτευμένη γυναίκα δέν ύφραταται τόσες συγχνήσεις, όσες ό έρωτευμένος άνδρας. Γιατί αυτή άγατάει έπειδή πρέπει ν' άγατάη, επειδή έτσι την έπλασε ή φύσις. Όταν κλαίει κ' όρξίζεται μπροστά στο φίλο της, δέν σκέπτεται παρά μονάχα τόν έαυό της.

— Η γυναίκα, στον έρωτα της όποιος άναπαύρεται κανείς με άπερόφρητη λατρεία, δέν θ' άρρήσει να γνη άδιάφορη.

— Όπως τó ήλιοτρόπιο στρέφεται πάντοτε προς τόν ήλιο, έτσι και ή γυναίκα προσηλωμένη πάντοτε στο κωνούργιο, τó ώραίο και γενικά τó τερπνό.

— Τό πιο άγατημένο... όρεκτικό τού έρωτος είνε ή άφοσίωση και ή θυσία.

— Η οφτιδες είνε τά μονοπάτια και τά τρίστερα, όπου συναντούνται τά άνεροπολήματα με την πείρα. Έκείνη φεύγει κ' έκείνη έρχεται.

— Ο άληθινός έρωτας μπορεί ν' άντιχρήση νικηφόρα όχι μόνο την κοινωνία, αλλά και τó περσομένο.

— Με τó ούρανό τόσο του, ό ουρανός χαμογέλαει στη γή και με τόν έρωτά της ή μιά ψυχή στην άλλη.

— Η καρδιά δέν γνωρίζει γροσεία. Μπορεί ν' άντίση και κάτω από γεροντικά στήθη. Μοιάζει δηλαδή με τις γέριμες έλιές, πού ενώ τις νομίζεις ξεριές, βγάζουν έξωφρα ένα βιαστικό, πού τρυφερό και πιο ώραίο από άλλους.

— Ο γάμος είνε... δηλητήριο, τó όποιο έχει άντιφάρμακό του... την προίκα.

— Η γυναίκες έχουν τόσο έξαιρετη μνήμη, ώστε θυμούνται πάντοτε ότι... κάτι λησμονήσανε.

— Ένα φιλοφρόνημα ή και μιá ματιά ενός άνδρος μπορεί να φέρη σε διάστασι δύο καλές φιλένδες. Τό χαμόγελο μιás γυναίκας μπορεί να κάνει θανάτωσης έχθρους δύο άνδρες. Οί τελευταίοι πολλές φορές ξαναθυμωμούνται, ενώ ή γυναίκες ούδέποτε συγχωρούν ή μιá την άλλη.

— Ο χαρακτήρας της γυναίκας μοιάζει με τόν χαλκό έκείνον της Κορίνθου, ό όποιος ήταν μίγμα πολλών έτερογενών μετάλλων, άζόμα και χρυσού.

— Παραδίνοντας την ύπαρξή της μιá γυναίκα σ' έναν άνδρα, νομίζει πως τού χαρζει όλόκληρο τόν κόσμο. Η άλήθεια όμως είνε, ότι τού παρέχει μιá στιγμιαία μονάχα ευχαρίστηση.

— Ο γάμος είνε ένα... βάρβαρο, στο όποιο, σιγήθως, κρυμίζονται έκείνοι πού ξέννοιαστοι και χωρίς καμιά προφύλαξη, τρυγρίζουν χάσκοντας σ' άνόδοπατα λεβδάα τού έρωτος.

— Η γυναίκα φαίνεται από τó ρούχο πού φορεί.

— Οί άνδρες θεσπίζουν τούς νόμους, αλλά ή γυναίκες διαπλάσσουν τά ήθη.

— Στόν έρωτα ή γυναίκα μοιάζει με τή λύρα, ή όποια παραδίδει τά μυστικά της μόνον σ' έκείνον, πού ξέρει να την παίζη καλά.

— Τίποτε δέν άνάβει τόν έρωτα και δέν μαλακώνει την καρδιά τόσο, όσο ή άμωβαία έκμυστήρευσis.

— Στόν έρωτα ή πείρα είνε γιατρός, ό όποιος έρχεται μετά την άσθένεια.

— Η ζωή δέν έχει άλλο όριο από τόν έρωτα. Κάθε τί, πού άγαπά, ζή.

— Τό μπαλωμένο και καθαρό ρούχο είνε τιμή γιά τή γυναίκα έκείνου, πού τó φοράει.

— Τά δάκρυα, γιά τή θλίψη, είνε δ.π. ή βροχή γιά την έρημο.

— Υπόρχουν χαμόγελα, πού πληγώνουν άνν δίστομα μαχάκια.